

Arrest

**nr. 110 457 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 15 juni 1976.

Op 20 september 2012 legt de verzoekende partij samen met zijn Belgische partner B.S. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 5 november 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in hoedanigheid van gezinshereniger met een Belg, namelijk B.S., met wie hij wettelijk samenwoont.

Op 10 januari 2013 wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.11.2012 werd ingediend door:

Naam: N. (...)

Voorna(a)m(en): I. (...)

Nationaliteit: Nigeriaanse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Tiko

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 42 septies, van de wet van 15.12.1980 stelt: "De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht"

Betrokkene doet een aanvraag gezinshereniging als geregistreerde partner van een Belg. De basisvoorwaarde om deze aanvraag te kunnen opstarten is het voorleggen van een verklaring wettelijke samenwoning, afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand. Om deze verklaring wettelijke samenwoning te kunnen afleggen moet betrokkene een attest van celibaat voorleggen.

Betrokkene legt een 'Certificate of Celibacy' voor, afgeleverd door de burgemeester van Tiko, Kameroen op 07.09.2012.

In het dossier zit echter een huwelijksakte van betrokkene met een andere persoon dan zijn partner, afgeleverd door de burgerlijke stand van Buea, Kameroen op 30.03.2008. Uit informatie die de echtgenote van betrokkene heeft doorgegeven, blijkt dat zij nog steeds gehuwd zijn.

Bijgevolg heeft betrokkene ofwel valse verklaringen afgelegd om het attest van celibaat te verkrijgen ofwel een vals attest van celibaat voorgelegd.

Gezien zonder dit attest betrokkene geen verklaring wettelijke samenwoning kon afleggen en daarop volgend ook geen aanvraag gezinshereniging kon indienen, is dit attest van doorslaggevend belang om het verblijfsrecht te verkrijgen.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel luidt als volgt:

"Artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet stelt:

(...)

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan

worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., *Administratief Recht*, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoeker ofwel valse verklaringen heeft afgelegd om een attest van celibaat te verkrijgen, ofwel een vals attest van celibaat heeft voorgelegd om in België een verklaring van wettelijke samenwoning met zijn Belgische partner te kunnen afleggen.

Deze stelling wordt gebaseerd op het feit dat enerzijds in het administratief dossier van verzoeker een huwelijksakte van verzoeker met een andere persoon dan zijn huidige partner zou zitten, afgeleverd door de burgerlijke stand van Buea, Kameroen op 30 maart 2008 en anderzijds dat uit informatie die de echtgenote van verzoeker zou hebben doorgegeven zou blijken dat zij nog steeds gehuwd zijn.

Eén en ander geeft echter geen blijk van de nodige zorgvuldigheid bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop de bestreden beslissing berust.

Verzoeker merkt vooreerst op dat hij nooit enige procedure tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in België heeft opgestart op basis van zijn huwelijk uit 2008 en dat hij derhalve nooit deze huwelijksakte, hetzij in origineel, hetzij een eensluidend afschrift ervan, aan de Belgische autoriteiten heeft ter beschikking gesteld.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid op welke wijze de Dienst Vreemdelingenzaken in het bezit is gekomen van het betreffende document.

Evenmin blijkt of het hierbij gaat over de originele huwelijksakte, een eensluidend afschrift of slecht één of andere (al dan niet elektronische) fotokopie van dit document.

Derhalve kan uit de bestreden beslissing niets worden afgeleid omtrent de juridische betrouwbaarheid van dit stuk en de erin vervatte gegevens, en uit geen enkel element van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris daar enig onderzoek naar heeft gedaan.

Verzoeker ontkent ook ten stelligste dat hij nog gehuwd zou zijn, of nog gehuwd was op het ogenblik van het bekomen van het attest van celibaat of het afleggen van de verklaring van wettelijke samenwoning in België.

Toen verzoeker kennis nam van de bestreden beslissing heeft hij zich telefonisch in verbinding gesteld met zijn ex-echtgenote, die momenteel in Canada verblijft, en deze ontkent over deze aangelegenheid enig contact te hebben gehad met de Dienst Vreemdelingenzaken en informatie te hebben doorgegeven.

Derhalve kan de informatie waarnaar de gemachtigde van de Staatssecretaris verwijst en op basis waarvan wordt besloten dat verzoeker nog steeds gehuwd is, enkel bekomen zijn via derden.

De betrouwbaarheid van de gegevens wordt hierdoor op ernstige wijze aangetast.

Bovendien blijkt uit geen enkel element van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Staatssecretaris beschikt over een officiële bevestiging dat het in 2008 gesloten huwelijk nog steeds bestaat, noch dat enige poging werd ondernomen om dergelijke officiële informatie te bekomen.

Gelet op het ingrijpend karakter van de beslissing voor het verblijfsrecht van verzoeker mag worden veronderstelt dat minstens een poging zou worden ondernomen om de juistheid van de informatie bevestigd te zien, eerder dan de beslissing te baseren op loutere en niet geverifieerde verklaringen. Verzoeker werd ook nooit zelf uitgenodigd door de Dienst Vreemdelingenzaken om bijkomende informatie of opheldering te verschaffen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris evenmin beschikt over vaststaande en objectieve gegevens over de al dan niet valsheid van het attest van celibaat welk door verzoeker werd voorgelegd bij het afleggen van de verklaring van wettelijke samenwoning in België.

Ter zake vermeldt de bestreden beslissing:

“Bijgevolg heeft betrokkene ofwel valse verklaringen afgelegd om het attest van celibaat te verkrijgen ofwel een vals attest van celibaat voorgelegd.”

Minstens blijkt uit deze formulering een belangrijke mate van onzekerheid in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris omtrent de werkelijke toedracht van de feiten.

Door de bestreden beslissing alsnog te baseren op dergelijke onzekere feiten, zonder enig bijkomend onderzoek of zelfs een poging daartoe, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel miskend, minstens wordt de bestreden beslissing niet op een afdoende en pertinente wijze gemotiveerd.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel in haar nota:

“In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- Art. 42septies Vreemdelingenwet,
- Art. 62 Vreemdelingenwet,
- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940,14,6,1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat verzoekers kritiek feitelijke en juridische grondslag mist.

Verzoeker uit kritiek omtrent het feit dat het op basis van de bestreden beslissing niet duidelijk is hoe de Dienst Vreemdelingenzaken de hand heeft kunnen leggen op deze huwelijksakte, terwijl uit de bestreden beslissing niets kan worden afgeleid omtrent de juridische betrouwbaarheid van dit stuk.

Verweerder wijst er daarbij vooreerst op dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat deze informatie werd medegedeeld door ‘de echtgenote van betrokkene. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat mevr. L.-N. (...), die inderdaad in Canada verblijft, zoals verzoeker zelf aanhaalt, met de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gecorrespondeerd, en daarbij tal van stukken heeft overgemaakt, waaronder haar huwelijksakte.

Verzoeker is niet ernstig waar hij voorhoudt dat verder over de juridische betrouwbaarheid van deze huwelijksakte diende te worden gemotiveerd. Dergelijke verplichting tot het verder motiveren omtrent de opgegeven motieven, vloeit niet voort uit de formele motiveringsplicht. Verzoeker kan voorts bezwaarlijk ontkennen dat de stukken die door zijn echtgenote werden overgemaakt onbetrouwbaar zouden zijn, zeker nu hij zelf bevestigt in 2008 getrouwd te zijn met een vrouw die momenteel in Canada verblijft.

Verzoeker kan ook niet voorhouden dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen contact heeft opgenomen met ‘officiële instanties’ afbreuk zou doen aan de bestreden beslissing. De huwelijksakte die door verzoekers echtgenote werd overgemaakt, gaat immers uit van officiële instanties (te weten the Tiko Council Civil Status Registry uit Kameroen).

Uit de (omvangrijke) informatie die zich in het administratief dossier bevindt is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker fraude heeft gepleegd met het oog op het afleggen van zijn verklaring wettelijke samenwoning, en dus ook met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht op basis van deze verklaring.

Verzoeker beweert dat mevrouw L.-N. (...) zijn ex-echtgenote zou zijn, doch dergelijke verklaring stemt niet overeen met hetgeen mevr. L.-N. (...) hierover heeft medegedeeld, terwijl verzoeker ook geen echtscheidingsakte voorlegt.

In elk geval kan verzoeker niet ernstig ontkennen dat het attest van ongehuwde staat dat door hem werd voorgelegd bij het aangaan van de wettelijke samenwoning, ofwel vals is, ofwel steunt op valse informatie.

Dit attest vermeldt immers dat verzoeker 'has not contracted any marriage with the Tiko Council Civil Status Registry'. De huwelijksakte die mevr. L.-N. (...) overmaakte werd echter opgesteld door diezelfde Tiko Council Civil Status Registry.

Er is geen sprake van enige 'onzekerheid' in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris. Beide door de gemachtigde van de Staatssecretaris vermelde hypothesen (een vals attest van celibaat, dan wel een attest opgesteld op basis van valse verklaringen) volstaan immers opdat toepassing kan worden gemaakt van art. 42septies Vreemdelingenwet.

Terwijl verzoeker ook niet ernstig is waar hij stelt dat hij had moeten worden gehoord. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bovendien duidt verzoeker niet aan welke nuttige informatie hij ter zake zou hebben medegedeeld, zodat zijn kritiek beperkt blijft tot een theoretisch betoog.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en naar artikel 42septies van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Gelet op het feit dat de verzoekende partij een 'certificate of celibacy' van 7 september 2012 voorlegt waarin vermeld staat dat de verzoekende partij nooit een huwelijk heeft afgesloten voor "the Tiko Council", zelfde district als waar het huwelijk is afgesloten geweest maar het dossier tegelijk een huwelijksakte van 30 maart 2008 bevat waaruit blijkt dat zij getrouwd zou zijn met iemand anders, heeft zij immers volgens de verwerende partij ofwel valse verklaringen afgelegd om het attest van celibaat te verkrijgen ofwel een vals attest voorgelegd. Rekening houdend met het gegeven dat een bewijs van ontbinding van dat huwelijk ontbreekt en met het feit dat vermeld staat dat verzoekende partij nimmer is gehuwd geweest voor de "Tiko Council" komt de bestreden beslissing redelijk over, te meer zowel het celibaatsattest als de huwelijksakte slechts kopies zijn en de verzoekende partij nalaat het origineel bij te brengen en evenmin uitdrukkelijk ontkent gehuwd te zijn geweest hetzij stukken bijbrengt die wijzen op een ontbinding van diens huwelijk. De waarde van de tegenstrijdige documenten is op zijn minst gelijkaardig. Bovendien weerlegt de verzoekende partij evenmin in concreto de briefwisseling, hetzij het mailverkeer aangaande het huwelijk dat terug te vinden is in het administratief dossier.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit

louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aanvraag van 5 november 2012 van de verzoekende partij tot het verkrijgen van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner met haar Belgische partner wordt geweigerd op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en haar partner op 20 september 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegden, waarna de verzoekende partij op 5 november 2012 een aanvraag voor een verblijfskaart indiende. Ter gelegenheid van de wettelijke samenwoning legde de verzoekende partij een attest van celibaat voor, afgeleverd te Kameroen op 7 september 2012. Het administratief dossier bevat echter ook een kopie van de huwelijksakte van het huwelijk tussen de verzoekende partij en een derde persoon op 30 maart 2008 in Kameroen, hetgeen de verwerende partij doet besluiten dat de verzoekende partij ofwel valse verklaringen heeft afgelegd om het attest van celibaat te verkrijgen ofwel een vals attest van celibaat heeft voorgelegd.

De verzoekende partij trekt de betrouwbaarheid in twijfel van de huwelijksakte van 2008 die zich in het administratief dossier bevindt. Zij stelt dat zij deze niet zelf aan de verwerende partij heeft overgemaakt en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt hoe de verwerende partij hiervan in het bezit is gekomen. De Raad merkt op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat deze informatie door de echtgenote van de verzoekende partij werd gegeven, en dat eruit blijkt dat de verzoekende partij nog steeds gehuwd is. Deze elementen vinden steun in het administratief dossier. Uit de huwelijksakte blijkt dat de verzoekende partij op 30 maart 2008 te Buea in Kameroen in het huwelijk is getreden met S.L., van Canadese nationaliteit. De verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom de verwerende partij zou moeten motiveren of het om een origineel exemplaar gaat van de huwelijksakte, een eensluidend afschrift of een fotokopie. Ten overvloede kan erop gewezen worden dat het de verzoekende partij vrijstond inzage te vragen in haar dossier teneinde opheldering hierover te verkrijgen.

De verzoekende partij kan niet op ernstige wijze voorhouden dat zij ontkent dat zij nog gehuwd is of gehuwd was op het moment van het verkrijgen van het attest van celibaat of het afleggen van de verklaring van wettelijke samenwoning met haar Belgische partner, nu zij nalaat het bewijs voor te leggen dat zij van haar echtgenote gescheiden is en de stukken van het administratief dossier, namelijk de huwelijksakte, het tegendeel aantonen. De bewijslast rust op de verzoekende partij, die niet kan verwachten dat de verwerende partij aantoont dat het huwelijk ontbonden is.

Het feit dat de informatie op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen afkomstig zou zijn van derden doet, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, in casu geen afbreuk aan de betrouwbaarheid ervan. Zij laat na aan te tonen waarom deze informatie onbetrouwbaar zou zijn. Bovendien kan herhaald worden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk

motiveert vanwaar de informatie afkomstig is, namelijk van de echtgenote van de verzoekende partij, waarbij deze laatste niet verduidelijkt dat de informatie overgemaakt door haar echtgenote onbetrouwbaar zou zijn, te meer zij niet ontkent getrouwd te zijn in 2008.

Waar de verzoekende partij stelt nooit te zijn uitgenodigd door de verwerende partij om bijkomende informatie of opheldering te verschaffen, wijst de Raad er op dat niets de verzoekende partij ervan weerhoudt de verzoekende partij in kennis te stellen van bijkomende informatie. Integendeel, het kan van de verzoekende partij worden verwacht dat zij de verwerende partij op de hoogte houdt van de actuele stand van het dossier. In de mate dat zij met haar kritiek de schending van de hoorplicht wenst aan te voeren, kan erop gewezen worden dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – m.n. een recht op verblijf – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Het feit dat het motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de verzoekende partij fraude heeft gepleegd doordat, gelet op de elementen van het dossier, kan worden vastgesteld dat zij ofwel valse verklaringen heeft afgelegd om een attest van celibaat te verkrijgen ofwel een vals attest van celibaat heeft voorgelegd, betekent geenszins dat de verwerende partij onredelijk is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing nu hieruit een belangrijke mate van onzekerheid over de ware toedracht van de feiten zou blijken. Integendeel, de verwerende partij vermeldt de twee mogelijke hypothesen die ertoe leiden dat kan worden besloten dat de verzoekende partij met zekerheid op een frauduleuze wijze een verblijfsrecht probeert te verwerven. Het bestaan van een certificaat van celibaat afgeleverd in 2012 en het bestaan van de huwelijksakte van 2008 zijn immers geenszins te verenigen, tenzij bewijs van ontbinding van het huwelijk, wat ertoe leidt, gezien het feit dat de verzoekende partij niet kan aantonen of nalaat aan te tonen dat haar huwelijk is beëindigd, dat het certificaat van celibaat ten tijde van het opstellen ervan niet naar waarheid is opgemaakt.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 42septies en 62 van de vreemdelingenwet en van de formele en materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW).

Het middel luidt als volgt:

*"De aanvraag van verzoeker tot gezinshereniging is gesteund op een verklaring van wettelijke samenwoning welke hij aflegde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand.
 Alvorens deze verklaring te kunnen afleggen werd derhalve door de ambtenaar van de burgerlijke stand nagegaan of partijen voldeden aan de wettelijke voorwaarden inzake de wettelijke samenwoning.*

Krachtens artikel 1476, §1, 3de lid B.W. is het immers de ambtenaar van de burgerlijke stand die bevoegd is de wettelijke voorwaarden inzake de wettelijke samenwoning na te gaan en in voorkomend geval de verklaring al dan niet te akteren.

Door de bestreden beslissing te steunen op de erin weergegeven motieven, overschrijdt de gemachtigde van de Staatssecretaris zijn wettelijke bevoegdheid en betwist hij op onrechtstreekse wijze de wettigheid van de verklaring van wettelijke samenwoning.

Hiermee wordt een aan de ambtenaar van de burgerlijke stand voorbehouden bevoegdheidsdomein betreden.

De bestreden beslissing, welke met deze overschrijding van bevoegdheid werd genomen, dient derhalve te worden vernietigd."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel in haar nota:

"In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- Art. 1476 B.W.

De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de geldigheid van de verklaring van wettelijke samenwoning betwist, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid zou behoren.

Dergelijke kritiek mist juridische grondslag.

De verwerende partij heeft geen afbreuk gedaan aan de bestaande verklaring wettelijke samenwoning, hetgeen inderdaad enkel de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand toekomt. Het initiatiefrecht voor wat betreft het behoud/vernietiging van de wettelijke samenwoning berust bij de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

De bestreden beslissing doet echter geen uitspraak omtrent het al dan niet voortbestaan van de verklaring wettelijke samenwoning, doch werd genomen in antwoord op een door verzoeker gedane aanvraag in het kader van een aanvraag gezinshereniging, hetgeen ressorteert onder de beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Art. 42septies Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het verblijf kan weigeren zo gebruik wordt gemaakt van valse informatie of valse documenten, hetgeen in casu het geval is.

De bestreden beslissing werd dan ook overeenkomstig de wettelijke bepalingen genomen, en is niet in strijd met art. 1476 B.W.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3. De kern van het betoog in het tweede middel bestaat erin dat de verzoekende partij meent dat artikel 1476 BW geschonden is en dat de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing haar wettelijke bevoegdheid overschreden heeft door op onrechtstreekse wijze de wettigheid van de wettelijke samenwoning te betwisten, terwijl deze bevoegdheid enkel de ambtenaar van de burgerlijke stand zou toekomen.

Artikel 1476 BW luidt als volgt:

"§ 1. Een verklaring van wettelijke samenwoning wordt afgelegd door middel van een geschrift dat tegen ontvangstbewijs wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeenschappelijke woonplaats.

Dat geschrift bevat de volgende gegevens :

1° de datum van de verklaring;

2° de naam, de voornamen, de plaats en de datum van geboorte en de handtekening van beide partijen;

3° de gemeenschappelijke woonplaats;

4° de vermelding van de wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen;

5° de vermelding dat beide partijen vooraf kennis hebben genomen van de inhoud van de artikelen 1475 tot 1479;

6° in voorkomend geval, de vermelding van de overeenkomst die is bedoeld in artikel 1478, die de partijen hebben gesloten.

De ambtenaar van de burgerlijke stand gaat na of beide partijen voldoen aan de wettelijke voorwaarden inzake de wettelijke samenwoning en maakt in voorkomend geval melding van de verklaring in het bevolkingsregister.

Artikel 64, §§ 3 en 4, is van overeenkomstige toepassing op de akten van de burgerlijke stand en de bewijzen, die, in voorkomend geval, worden gevraagd tot staving dat is voldaan aan de wettelijke voorwaarden.

§ 2. De wettelijke samenwoning houdt op wanneer een van de partijen in het huwelijk treedt of overlijdt, of wanneer er een einde aan wordt gemaakt overeenkomstig het bepaalde in deze paragraaf.

De wettelijke samenwoning kan worden beëindigd hetzij in onderlinge overeenstemming door de samenwonenden, hetzij eenzijdig door een van de samenwonenden door middel van een schriftelijke verklaring die tegen ontvangstbewijs wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand, zoals bepaald in het volgende lid. Dit geschrift bevat de volgende gegevens :

1° de datum van de verklaring;

2° de naam, de voornamen, de plaats en de datum van geboorte van beide partijen en de handtekening van beide partijen of van de partij die de verklaring aflegt;

3° de woonplaats van beide partijen;

4° de vermelding van de wil de wettelijke samenwoning te beëindigen.

De verklaring van de beëindiging in onderlinge overeenstemming wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van de woonplaats van beide partijen of, indien de partijen geen woonplaats hebben in dezelfde gemeente, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van de woonplaats van één van hen. In dat geval geeft de ambtenaar van de burgerlijke stand kennis van de beëindiging binnen acht dagen bij aangetekende brief aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van de woonplaats van de andere partij.

De eenzijdige verklaring van de beëindiging wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van de woonplaats van beide partijen of, indien de partijen geen woonplaats hebben in dezelfde gemeente, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de woonplaats van de partij die de verklaring aflegt. De ambtenaar van de burgerlijke stand betekent binnen acht dagen de beëindiging bij gerechtsdeurwaardersexploot aan de andere partij en in voorkomend geval geeft hij er kennis van bij aangetekende brief binnen dezelfde termijn aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van de woonplaats van de andere partij.

In elk geval moeten de kosten van de betekening en de kennisgeving vooraf worden betaald door hen die de verklaring afleggen.

De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt melding van de beëindiging van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister.”

De Raad merkt op dat de verwerende partij geenszins de geldigheid van de verklaring van wettelijke samenwoning betwist. De bestreden beslissing impliceert slechts dat zij de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie weigert en de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitreikt omdat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, gelet op het feit dat zij valse of misleidende informatie heeft gebruikt om dit recht te verwerven. De verwerende partij verduidelijkt verder hoe zij tot deze conclusie is gekomen, namelijk door vast te stellen dat het door de verzoekende partij voorgelegde attest van celibaat verkregen is na het afleggen van valse verklaringen of door middel van een vervalsing, gelet op het feit dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partij nog getrouwd is. De verwerende partij doet echter geen uitspraak over het al dan niet voortbestaan van de wettelijke samenwoning. Zij maakt slechts gebruik van de mogelijkheid die artikel 42septies van de vreemdelingenwet haar biedt om het recht op verblijf te weigeren wanneer gebruik wordt gemaakt van valse informatie of documenten.

Het tweede middel is niet dienstig.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN